

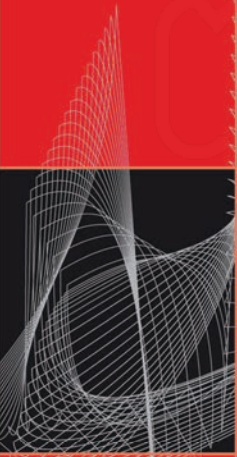
“ลี้ก” ขนาดไหน ปิด “ไม่ลับ” เจาะข่าวแบบเหนือเมฆ ทุกชอกชอยการเมืองไทย

ลี้ก แต่ไม่ลับ

คนการเมือง

จรัญ พงษ์จีน

จากคอลัมน์ยอดนิยมในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์

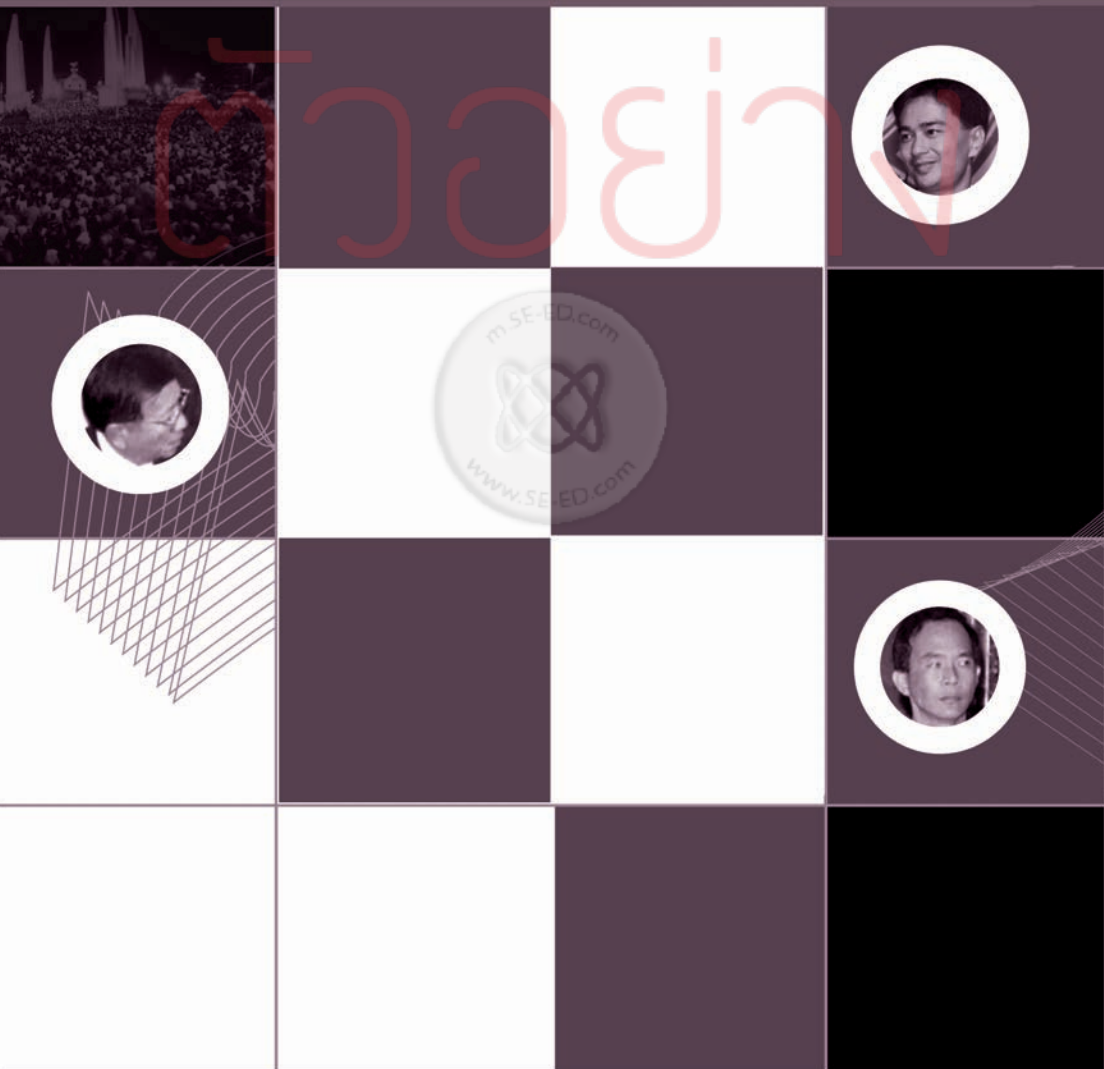

คำนิยมโดย
เสถียร จันทิมาธร

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

ลักแต่ไม่ลับ

คนการเมือง

จรัญ พงษ์จีน

กรุงเทพมหานคร
สำนักพิมพ์มติชน
2550

ชุดการเมือง

ลี้กแต่ไม้ลับ คนการเมือง • จริฎ พงษ์จัน

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, ตุลาคม 2550

ราคา 155 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

จริฎ พงษ์จัน.

ลี้กแต่ไม้ลับ คนการเมือง. กรุงเทพฯ : มติชน, 2550.

232 หน้า. ภาพประกอบ.

1. การเมือง-บทความ-รวมเรื่อง

2. เหตุการณ์ทางการเมือง-การบันทึก

I. ชื่อเรื่อง

320.9593

ISBN 978 - 974 - 02 - 0034 - 5

- ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ศรีสุวรรณ • ผู้ช่วยผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ประยงค์ คงเมือง
- บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน • บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศิริพงษ์ วิทยวิโรจน์
- หัวหน้ากองบรรณาธิการ : กิตติวรรณ เจริญวิเศษ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ : พัลลภ สวมสี
- พิสูจน์อักษร : วาสนา พุ่มพืดตุน • คอมพิวเตอร์กราฟิก : ปณพร อ่อนน้อม
- ศิลปกรรม/ออกแบบปก : ไตรรงค์ ประสิทธิ์ผล • ประชาสัมพันธ์ : กมลทิพย์ ธนะกิจรุ่งเรือง

สำนักพิมพ์มติชน • www.matchonbook.com

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) : 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1335 โทรสาร 0-2589-5818

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2400-2402

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด 27/1 หมู่ 5 ถนนสุขาประชาสรรค์ 2 ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด นนทบุรี 11120

โทรศัพท์ 0-2584-2133, 0-2582-0596 โทรสาร 0-2582-0597

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3305, 3306 โทรสาร 0-2580-0558

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co.,Ltd. 12 Tethsabannaruem Rd, Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

คำนำสำนักพิมพ์

ตัวอย่าง

เคยมีการสรุปว่า นักการเมืองไม่ต่างอะไรกับเซลล์แมน เพียงสินค้า

ของนักการเมืองนั่นคือ “ความดี ความรู้ ความสามารถ”

นักการเมืองที่ประสบความสำเร็จคือผู้ที่ทำให้เชื่อว่า มีความดีความ
รู้ ความสามารถที่จะเนรมิตอนาคตที่ดีให้ประชาชนได้

เพียงแต่ในความคาดหวังของประชาชนมักจะเรียกร่องความดี
ความรู้ ความสามารถที่มากกว่าที่นักการเมืองมีอยู่จริงเสมอ

และเพราะเป็นไปตามคาดหวังไม่ได้นี่เอง วิธีการในเส้นทางการ
เมืองจึงต้องอาศัยการ “สร้างภาพ” ให้ประชาชนเห็นว่ามีความดี ความ
รู้ ความสามารถเท่ากับหรือมากกว่าที่ประชาชนเรียกร่อง

ใครที่สลักเสลาภาพสร้างให้กับตัวเองได้สวยสดงดงามมากกว่า
ผู้นั้นคือผู้ประสบความสำเร็จ

และด้วยความเป็นจริงนี่เอง จึงเกิดคำถามบ่อยครั้งว่า เรื่องราว
ทางการเมืองที่น่าเสนออยู่ในข่าวของสื่อต่างๆ นั้นมีความเป็นจริงอยู่สัก

ก็มากน้อย

ซึ่งไม่ว่าจะยอมรับได้หรือไม่ก็ตาม เส้นทางที่ว่าคือ “ภาพสร้าง” เป็นปัจจัยของความสำเร็จ คำให้สัมภาษณ์ของนักการเมืองในหน้าข่าวเกินกว่าครึ่งเป็นไปเพื่อการ “สร้างภาพ” ไม่ใช่ความเป็นจริง

สร้างให้ตัวเองและพรรคพวกมีภาพที่ ดูดี ดูเก่ง สวมกับที่ประชาชนคาดหวัง

จึงเป็นเรื่องง่ายมากสำหรับนักการเมือง ที่ไปทำเรื่องราวใดเรื่องราวหนึ่ง ซึ่งให้ความรู้สึกว่าเป็นพฤติกรรมที่แย่มาก แต่พอมีไม้ค้ำของผู้สื่อข่าวมาจ่อปาก เรื่องราวที่เขาบอกเล่าออกมาจะเป็นเรื่องที่ทำให้คนฟังรู้สึก ว่าช่างเป็นคนดี ช่างเก่งเหลือเกิน

นี่เองจึงมีการแบ่งความจริงทางการเมืองออกเป็น 2 ระดับคือ หนึ่ง เรื่องที่นักการเมืองพูดจริง กับสอง ความจริงแท้ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับที่นักการเมืองพูด

ความแตกต่างของนักข่าวอยู่ตรงนี้ ตรงที่ได้ข่าวที่เป็นความจริงแบบไหนมานำเสนอให้ผู้อ่าน

คำพูดจริง หรือความจริงแท้ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับคำพูด

คำพูดจริงนั้น แคนำไม้ค้ำไปจ่อปาก หรือตั้งเทปตั้งคำถามให้ตอบก็ได้มาแล้ว แต่ความจริงแท้ๆ นั้นต้องอาศัยความสามารถของนักข่าวผู้นั้น

ความสามารถหนึ่งที่สำคัญสำหรับการได้ความจริงที่ลึกกว่าที่ให้สัมภาษณ์คือ ต้องทำให้เป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจพอนักการเมืองจะบอกความลับที่ไม่บอกกับคนอื่นให้

ในแวดวงนักหนังสือพิมพ์ “ด้วยประสบการณ์กว่า 30 ปี ในอาชีพนักข่าว และคอลัมน์หนังสือพิมพ์” ชื่อ “จรัญ พงษ์จีน” คือผู้ที่ได้รับการยอมรับว่ายืนอยู่แถวหน้าของอาชีพนี้

คอลัมน์ “ลึกแต่ไม่ลับ” ในนิตยสารมติชนสัปดาห์ที่ “จรัญ พงษ์-

จีน” เขียนถึงเรื่องราวในแวดวงการเมือง ได้รับการกล่าวขานและชื่นชมจากผู้อ่านตลอดมาว่าเป็นข่าวที่ลึกจริง

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างคน นักการเมืองกับนักการเมือง นักการเมืองกับนักธุรกิจนายทุน ชั้นเชิงในการเล่นเกมทางการเมือง เบื้องหลังสถานการณ์ร้อน

หนังสือที่ท่านถืออยู่ในมือเล่มนี้ จะทำให้รู้ และเข้าใจการเมืองที่เป็นความจริงแท้ๆ

คล้ายเป็นบันทึกประวัติศาสตร์การเมืองที่ลึกลับในรายละเอียด เบื้องลึกของเหตุการณ์ และคน

เพียงแต่การอ่านบันทึกประวัติศาสตร์การเมืองเล่มนี้ ผู้อ่านจะพบกับความสนุกสนาน รื่นเริงบันเทิงใจตลอดตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้าย พลิกไปเพื่อพิสูจน์ได้เลย

สำนักพิมพ์มติชน

คำนิยาม

เสน่ห์ และตัวตน
ของ จรัญ พงษ์จีน
ลึกลับแต่ไม่ลับ

ไม่ว่าจะเป็นคอลัมน์ “คมเลนส์” หรือคอลัมน์ “ลึกลับแต่ไม่ลับ” ใน “มติชนสุดสัปดาห์” ล้วนมีตำนาน ล้วนมีรากที่มาค่อนข้างยาวนาน “คมเลนส์” ยาวนานพร้อมกับกำเนิดของ “มติชนสุดสัปดาห์” เมื่อปี ๒๕๒๓

ขณะเดียวกัน ใครที่ติดตามคอลัมน์ “ลึกลับแต่ไม่ลับ” ตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่ง ณ วันนี้ ย่อมมีนัยประดับบางนัยประดับที่ยากจะปฏิเสธได้

- ๑ เป็นนัยประดับไปยัง ลีขิต จงสกุล
- ๑ เป็นนัยประดับที่แนบแน่นอย่างยิ่งกับบทบาทและนามอันโดดเด่นของ จรัญ พงษ์จีน

แม้ว่าโดยชื่อ “ลึกลับแต่ไม่ลับ” จะนำไปสู่ความต่อเนื่องของถ้อยวลีที่ว่า “ลับพอสมควร” หรือแม้กระทั่งลับ ๖๐ ไม่ลับ ๔๐

แต่กล่าวสำหรับ “ลึกลับแต่ไม่ลับ” ในความเป็นจริงมีความสัมพันธ์กับนามของ ลีขิต จงสกุล และนามของ จรัญ พงษ์จีน อย่างมีอากาบัด

ปฏิเสธได้

นำเสนอใจก็ตรงที่ 2 คนนี้เป็นเพื่อนกัน

นำเสนอใจก็ตรงแม้ว่า ณ วันนี้ ลิขิต จงสกุล มีได้อยู่ในชายคาของ
เครือข่าย “มติชน” แล้วแต่สายสัมพันธ์ระหว่าง ลิขิต จงสกุล และ จรัญ
พงษ์จีน ก็ใกล้ชิดกันอย่างยิ่ง

การทำความเข้าใจกับ จรัญ พงษ์จีน จึงต้องเริ่มที่ ลิขิต จงสกุล

อย่าลืมเป็นอันขาดว่า ลิขิต จงสกุล เคยดำรงตำแหน่งเป็นบรรณา-
ธิการบริหาร มติชนสุดสัปดาห์ นอกเหนือจากเป็นหัวหน้าข่าวหน้า ๑
ของ “มติชน” รายวัน

เป็น “มติชน” รายวันยุค เรืองชัย ทรัพย์นิรันดร์ เป็นบรรณาธิการ

เป็น “มติชน” รายวันยุค สมหมาย ปารีฉัตร เป็นบรรณาธิการ
บริหาร

รับรู้กันว่า ลิขิต จงสกุล ทำหน้าที่เป็นบรรณาธิการบริหาร มติชน
สุดสัปดาห์ ในห้วงก่อนโยกไปเป็นบรรณาธิการ “ข่าวสด”

ขณะเดียวกัน นอกเหนือจากเขียนคอลัมน์ “ขอแสดงความนับถือ”
เขาก็รับหน้าที่เป็นเจ้าของคอลัมน์ “ลี้กแต่ไม่ลับ” อยู่ด้วย

ต่อเมื่อ ลิขิต จงสกุล จำต้องจรจาก “ข่าวสด” นั้นหรือ คอลัมน์
“ลี้กแต่ไม่ลับ” จึงตกอยู่ในความรับผิดชอบของ จรัญ พงษ์จีน

กระนั้น หากทำความเข้าใจต่อรากความเป็นมาของทั้ง ลิขิต จงสกุล
และ จรัญ พงษ์จีน แม้ระยะหนึ่งเขาจะเป็นกำลังสำคัญของสิ่งพิมพ์ใน
เครือข่าย “มติชน” แต่ก่อนหน้านี้ทั้งสองล้วนผาดโผนในยุทธจักร
หนังสือพิมพ์มาอย่างคร่ำหวอด

มีความจำเป็นต้องย้อนรอยกลับไปศึกษาและทำความเข้าใจ
ต่อฐานที่มาของทั้ง ลิขิต จงสกุล และ จรัญ พงษ์จีน

ลิขิต จงสกุล เป็นคนเมืองกาญจน์ แต่ไปศึกษาและสำเร็จปริญญาตรีทางรัฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

จากนั้น เริ่มงานหนังสือพิมพ์ในบ้านเกิดระยะหนึ่งก่อนเข้าสู่เมืองหลวง

เขาเคยเป็นนักข่าวสายการเมืองของหนังสือพิมพ์ “มาตุภูมิ” ราววัน จากนั้นจึงเข้าสู่ชานชา “มติชน” ราววันตั้งแต่ยุคปักหลักของย่านเฟื่องนคร ติดกับวัดราชบพิธ

เขาเข้า “มติชน” ก่อน จรัญ พงษ์จีน

น่าสนใจก็ตรงที่ จรัญ พงษ์จีน เป็นคนสงขลา และเริ่มชีวิตของนักหนังสือพิมพ์ครั้งแรกที่ “ตะวันออกใหม่” ราวสัปดาห์

เป็น “ตะวันออกใหม่” ที่มีปรีชา สามัคคีธรรม เป็นหัวเรือใหญ่

เป็น “ตะวันออกใหม่” ที่มีสายสัมพันธ์กับ “ทหารประชาธิปไตย” และประเสริฐ ทรัพย์สุนทร อย่างแนบแน่น

จากนั้น ผันไปยัง “เดลิโม่”

จากนั้น ผันไปยัง “แนวหน้า” ยุค วิมล พลกุล ถึงเวลาอันสมควร เขาก็เป็นคนหนึ่งซึ่งอยู่ภายใต้ชานชาของ “มติชน”

ตรงนี้เองที่ทำให้ทั้ง ลิขิต จงสกุล และ จรัญ พงษ์จีน ได้เข้ามาสัมพันธ์กับ ชรรค์ชัย บุนปาน

ทุกวันนี้ ผู้คนรับรู้สถานะของ ชรรค์ชัย บุนปาน ในตำแหน่งประธานกรรมการบริหารเครือข่าย “มติชน”

รับรู้ ชรรค์ชัย บุนปาน ในฐานะ “นักบริหาร” ธุรกิจหนังสือพิมพ์

หลายคนอาจไม่ได้รับรู้ว่า ชรรค์ชัย บุนปาน เคยเป็นกวีและนักเขียนที่ประสบความสำเร็จตั้งแต่ยังเป็นนักเรียนมหาวิทยาลัย

เคยเป็นก๊อบปี้ไรเตอร์ ให้กับห้างสรรพสินค้าใหญ่อันดับ ๑ ของ

ประเทศ

จากนั้น ก็เข้ามาอยู่ในฐานะเป็นมือระดับ “บรรณาธิการ” ให้กับหนังสือพิมพ์ “สยามรัฐ” ราววัน ยุค นพพร บุญยฤทธิ์ เป็นบรรณาธิการผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา

จาก “สยามรัฐ” ไปอยู่ “ไทยรัฐ”

คล้ายกับว่า ขรรค์ชัย บุนปาน ซึมซับวิถีวิทยาในการบริหารธุรกิจหนังสือพิมพ์จากทั้ง ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช แห่ง “สยามรัฐ” กับ กำพล วัชรพล แห่ง “ไทยรัฐ”

ทั้งๆ ที่แท้จริงแล้วนอกเหนือจากความเป็นกวีและนักเขียน ขรรค์ชัย บุนปาน เป็น “นักข่าว”

เป็น “นักข่าว” โดยเลือดเนื้อ เป็น “นักข่าว” โดยสันดาน เป็น “นักข่าว” ทั้งเลือดเนื้อและสันดานด้วยความเข้มข้น

ทั้งยังเป็น “นักข่าว” ที่มากด้วยแหล่งข่าวและเงื่อนงำให้กับน้องๆ นักข่าวด้วยความเมตตา

แม้ว่า ลิขิต จงสกุล จะมากด้วยประสบการณ์มาจากการเป็นนักข่าวภูมิภาคและการเป็นนักข่าวไฟแรงของ “มาตุภูมิ” ราววัน

แต่ในที่สุดเขาก็เข้าสู่วงจรข่าวที่นำโดย ขรรค์ชัย บุนปาน แห่ง “มติชน”

แม้ว่า จรัญ พงษ์จีน จะมากด้วยประสบการณ์มาจากการเป็นนักข่าวของ “ข่าวสด” และ “เดลินิวส์”

แต่ในที่สุดเขาก็เข้าสู่วงจรข่าวที่นำโดย ขรรค์ชัย บุนปาน แห่ง “มติชน”

ต้องยอมรับว่า เครือข่ายทั้งทางการเมือง การทหาร การเศรษฐกิจของขรรค์ชัย บุนปาน นั้นกว้างขวางอย่างยิ่ง

ทั้งกว้างขวางและแน่นอนอย่างเป็นพิเศษ

ความเมตตาของ ชรรค์ชัย บุนปาน ทำให้โอกาสของทั้ง ลิขิต จงสกุล และ จรัญ พงษ์จีน เปิดกว้าง

เปิดกว้างไปสู่ตำแหน่งบรรณาธิการข่าวหน้า ๑ เปิดกว้างไปสู่ตำแหน่งบรรณาธิการบริหาร มติชนสุดสัปดาห์ เปิดกว้างไปสู่ตำแหน่งบรรณาธิการ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา หนังสือพิมพ์ ข่าวสด สำหรับ ลิขิต จงสกุล

เปิดกว้างไปสู่ตำแหน่งบรรณาธิการข่าว คอลัมน์นิสต์หน้าสังคม ที่ปรึกษาฝ่ายธุรกิจและสังคมสำหรับ จรัญ พงษ์จีน

นำยินดีที่สุดในที่สุดทั้งสองก็เข้าครอบครองคอลัมน์ “ลี้กแต่ไม่ลับ” ใน “มติชนสุดสัปดาห์”

แม้ว่า ณ วันนี้ ลิขิต จงสกุล ออกผาดโผนไปสร้างความคึกคัก ณ ที่อื่น แต่กล่าวสำหรับจรัญ พงษ์จีน เขายังปักหลักอย่างมั่นคงอยู่กับ “มติชนสุดสัปดาห์” และเครือข่าย “มติชน” อย่างเหนียวแน่น

โดยอาชีพปฏิญาณแห่งความเป็นนักข่าว นักหนังสือพิมพ์ ทำให้จรัญ พงษ์จีน ต้องมีสายสัมพันธ์กับทั้งนักการเมือง นักการทหาร และนักธุรกิจ

ในฐานะที่ นักการเมือง นักการทหาร และนักธุรกิจ เป็น “แหล่งข่าว”

กระนั้น การซึมซับและเรียนรู้อย่างสำคัญก็คือ การสร้างสายสัมพันธ์ ขณะเดียวกันก็กำหนดระยะห่างระหว่างตัวเองกับ “แหล่งข่าว”

ไม่ใกล้จนเกินไปนัก ไม่ห่างจนเกินไปนัก

ใกล้เกินไปก็อาจจะร้อน ห่างเกินไปก็อาจจะหนาว การกำหนดระยะห่างจึงทรงความสำคัญเป็นอย่างสูงสำหรับนักข่าวและคอลัมน์นิสต์

นำยินดีที่ จรัญ พงษ์จีน ทำเรื่องนี้ได้อย่างมีเสน่ห์

ยิ่งกว่านั้น เมื่อรวบรวมข้อมูลต่างๆ เข้ามานำเสนอผ่านคอลัมน์ “ลี้กแต่ไม่ลับ” ใน “มติชนสุดสัปดาห์” และคอลัมน์อื่นๆ ของสิ่งพิมพ์ใน

เครือข่าย ก็ต้องยอมรับว่า จรัญ พงษ์จีน ทำได้อย่างชวนให้ติดตาม
ชวนให้ติดตามกระทั่งสำนักพิมพ์ “มติชน” นำมารวมพิมพ์เป็นเล่ม
ขนาดพ็อกเก็ตให้ได้สัมผัสกันอย่างใกล้ชิด
นี่คือการก้าวจากชั้นของ “นักข่าว” ไปสู่พรมแดนของ “นักเขียน”
นี่คือการบรรลุความฝันหนึ่งของนักข่าวและนักเขียนทั้งหลาย เมื่อ
สำนักพิมพ์แสดงความต้องการที่จะนำงานมาตีพิมพ์เป็นเล่ม
หากไม่มีแฟนอย่างเหนียวแน่นคงไม่มีโอกาสเช่นนี้
ขณะเดียวกัน หากสำนักพิมพ์ไม่ตระหนักถึงการดำรงคงอยู่ของ
แฟนอย่างเหนียวแน่นและมั่นคงคงไม่ให้ออกาสเช่นนี้
กล่าวสำหรับแฟนฯ ที่ติดตามงานของจรัญ พงษ์จีน ใน “มติชน
สุดสัปดาห์” แทบไม่ต้องพรรณนา
แต่กล่าวสำหรับผู้อ่านท่านอื่นที่ไม่เคยได้สัมผัสและสัมพันธ์กันมา
ก่อน ขอรับรองด้วยเกียรติของลูกเสือสำรองว่า ไม่ผิดหวัง
จรัญ พงษ์จีน มีเสน่ห์ทั้งจากตัวจริงและเมื่อลงมือเขียนหนังสือ

เสถียร จันทิมาธร

กัณยายน ๒๕๕๐

คำนำผู้เขียน

ตัวอย่าง

“ลิกแต่ไม่ลับ” เกิดขึ้นมาในมติชนสุดสัปดาห์ มีชื่อ มีแฟนทั้งอาจารย์และเขาประจำอยู่จำนวนหนึ่งได้ นอกจากผู้อ่านผู้มีอุปการะคุณทุกท่านแล้ว เนื้อหาสิ่งอื่นใด หากไม่มีบุคคลอย่างน้อย 3 คน ก็คงจะโลดแล่นบนถนนคนหาข่าวลำบาก คนแรกคือ คุณขรรค์ชัย บุนปาน ที่ให้ “ที่ยืน” ในชายคามติชนมาตั้งแต่วันที่ 8 มิถุนายน 2528

นอกจากจะให้ “ที่ยืน” ที่มั่นคงถาวรแล้วยังให้ “โอกาส” คือนอกจากจะเป็นคนหาข่าว เขียนข่าวแล้ว ใครชอบการขีดเขียน แสดงความคิดเห็นเชิงบทความ มีเนื้อที่ให้ ไม่จำเป็นต้องเป็นนักเขียนใหญ่

ผมอาจจะโชครดีอีกระดับหนึ่ง ตรงที่ “พี่ข้าง” เอื้อโอกาสให้ติดตามเวลานัดแหล่งข่าวผู้หลักผู้ใหญ่ ตั้งแต่สมัยยังเป็นวีโรเตอร์ ไปคุยกับผู้ใหญ่ ผมมีเคล็ดลับอยู่อย่างหนึ่ง จะไม่มีเทป ไม่มีกล้องถ่ายรูป ไม่จดบันทึกคำพูด หรือถ้าจด ก็เพียงบางประโยคบางคำ กันลิ้ม

อาศัยความจำ และค่อนข้างจะเสนออย่าง “รัดกุม” ไม่ให้ผู้ใหญ่

ที่ชักจูงเราไป “นั่งฟัง” เสียหาย ผู้พูด พาดพิงถึงบุคคลอื่นเสียคน
หลายครั้งที่ผมเก็บความทรงจำ มาบอกเล่าผ่าน “ลี้กแต่ไม่ลับ”
บุคคลในข่าวแทบหาคนโกรธไม่ได้เลย

เพราะเป็นการ “ขายข่าว” ไม่แสดงความคิดเห็นลงไป

เคยมีบุคคลที่ตกเป็นข่าวใน “ลี้กแต่ไม่ลับ” ถามผมว่า รู้ข่าว
ที่เขียนไปได้อย่างไร เพราะเรื่องที่เขียนคุยกันแค่ 2 คน และคุยกันในรถ
ส่วนตัว ผมบอกที่เล่นที่จริงว่าคู่สนทนาคุณเล่าให้ฟัง หรืออาจจะเป็นคน
ขับรถ หรืออาจจะเป็นตัวคุณเป็นผู้เล่ามาเองแต่ลืม นี่คือสไตส์ของ “ลี้ก
แต่ไม่ลับ”

เกือบ 20 ปี ที่ผมรับช่วง “ลี้กแต่ไม่ลับ” มาจากเพื่อน ไม่เคยถูก
ฟ้องร้องต้องขึ้นโรงขึ้นศาลเลยแม้แต่ครั้งเดียว ถือเป็นความภาคภูมิใจ
ลี้กๆ อีกอย่างหนึ่ง

คนที่สองคือเจ๊วิภา สุขกิจ อดีตบรรณาธิการมติชนรายวัน ที่ล่วง
ลับไปแล้ว

เจ๊เหมือนครุฝึก เป็นคนอุ้มกระเตงผมเข้ากลุ่มผู้ใหญ่คนแรก เป็นผู้
คุมความประพฤติ แม้ว่าเจ๊วิภาจะเป็นผู้หญิง แต่โชคดีอีกที่เจ๊ทั้งกินเหล้า
สูบบุหรี่ รสนิยมเดียวกัน ผมจึงถูกสเปคทางอ้อม

ไปทำงาน “ลี้กแต่ไม่ลับ” กับเจ๊ต้องพูดไม่มาก “ดื่มเป็น” คือ
พอรู้ว่ามัน เมา ต้อง “ดิ่ง” บางคืนตีสามตีสี่กว่าจะปล่อยลูกแถวกลับบ้าน
เมา-มันขนาดไหน ต้องรักษาฟอร์มไว้ให้ถึงบ้าน

พอสอบความประพฤติส่วนตัวผ่าน เจ๊จึงชักจูงเข้าเวทีมাত্রฐาน
ไปคุยกับ “มิ่งใหญ่” หรือกลุ่มแหล่งข่าวผู้ใหญ่

เจ๊วิภา เป็นคนปากจัด แต่เป็นหญิงเหล็กผู้จริงจัง นอกจากคอย
คุมความประพฤติแล้ว เวลาไปนั่งคุยกับผู้หลักผู้ใหญ่ เจ๊ก็เกียจเขียน เลย
“เปิดโอกาส” ให้เป็นผู้เขียนแทนมาตลอดเกือบจะทุกพื้นที่ที่เจ๊วิภา

ผิดชอบทั้งรายวันและรายสัปดาห์

คนที่สามคือ “พีเถียร จันทิมาธร” ตัวจริงเสียงจริงของมติชนสุดสัปดาห์

“พีเถียร” ไม่เพียงแต่เป็นผู้เลือกให้ผมมาเล่าข่าว “ลี้กแต่ไม่ลับ” ต่อจาก “ลิขิต จงสกุล” ในมติชนสุดสัปดาห์

บ่อยครั้งที่ข่าวที่คุยกับแหล่งข่าว “ลี้กแต่ไม่ลับ” ถูกนำมาขึ้นปก “มติชนสุดสัปดาห์” ได้ทั้งเงิน-กล่องครบสมบูรณ์แบบแล้ว เห็นสิ่งอื่นใดคือประสบการณ์และเป็นตัวช่วยสำคัญที่ทำให้ “นักข่าว” ได้เขียนหนังสือ “เป็น”

“พีเถียร” กับผมมีสิ่งตรงกันข้ามอยู่หลายเรื่อง อย่างแรกคือ พีเถียรเปรียบเสมือน “งูเหลือม” เป็นคลังข้อมูล

ผมเป็นไอ้พวก “งูเห่า” ชอบหาเข้ากินคำ ไม่เคยเก็บข้อมูล อาศัยไปนั่งคุยคืนต่อคืน วันต่อวันแล้วจดจำ และนำมาเขียน

“งูเหลือม” กับ “งูเห่า” เลยอยู่ป่าเดียวกันได้ ผมได้ข่าวมาลึกลับแต่ลวกๆ อาศัยคลังข้อมูล จึงแปลงสารมาเป็น “ลี้กแต่ไม่ลับ” ได้ยาวนานมาตราบนานเท่าทุกวันนี้

บัดนี้ “ลี้กแต่ไม่ลับ” ที่บันทึกเหตุการณ์ทางการเมืองมากกว่าสิบปี ผมมาอ่านดูหลังจากที่น้องๆ รวบรวมมาให้ตัดต่อ ดูเหมือนว่า เป็นการ “เดินก่อนข่าว” รายวันได้อย่างแม่นยำ

คือเขียนก่อนเกิดเหตุการณ์จริง แม่นยำไม่แพ้ “หมอดู”

จรัญ พงษ์จีน

เลิก แต่ไม่เลิก

คนการเมือง

ใครเคยอ่าน “ลี้กแต่ไม่ลับ” ของ “จรัญ พงษ์จีน” ในนิตยสารมติชน
สุดสัปดาห์ตั้งแต่ปี 2534 จนถึงปัจจุบัน

คงจะปฏิเสธไม่ได้ว่า “จรัญ พงษ์จีน” เป็นมือหนึ่งในวงการสื่อสาร
มวลชนที่เข้าถึงจิตวิญญาณของ “การเมือง”

เหตุที่ “จรัญ พงษ์จีน” เข้าถึงจิตวิญญาณของ “การเมือง” ก็
เพราะตลอดชีวิตการทำงานในแวดวงสื่อสารมวลชน “จรัญ พงษ์จีน”
คลุกคลีอยู่แต่ในวงการการเมืองและการทหาร มีประสบการณ์ผ่านเหตุ
การณ์ใหญ่ ทั้งกบฏ และปฏิวัติรัฐประหารมาหลายครั้ง เคยผ่านบุคคลใน
แวดวงการเมืองมาหลายระดับ

ที่สำคัญก็คือ “จรัญ พงษ์จีน” ได้บันทึกเหตุการณ์การเมืองที่
ตัวเองประสบจากคำบอกเล่า และพบเห็นกับตา นำมาเรียบเรียงเป็น
เรื่องราวในบัญชี “ลี้กแต่ไม่ลับ” ของนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์

สิ่งที่ “จรัญ พงษ์จีน” บันทึก ก็เป็นความเคลื่อนไหวทางการเมืองอันแท้จริง